

LIZZIE VAN DEN HAM
EN
OLIVIA HILL

Pak me in voor Kerst

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440189

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

© 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham & Olivia Hill

Tekstredactie: Marieke Veringa

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

1.

Met een luide kreun hees Dana zich in het elfenpakje dat tante Loes voor haar had klaargehangen. Damn, had dit ding de vorige keer ook al zo strak gezeten? Of was ze het afgelopen jaar aangekomen? Die kans zat erin; sinds Gerard haar had gedumpt had ze vooral veel bezoeken aan de MacDonaldis gebracht, niet aan de sportschool.

Ze mocht blij zijn dat haar baantje als inpak-elf er op 24 december opzat, want na de kerst zou ze waarschijnlijk niet meer in dit groene pakje met roodwit gestreepte leggings passen. Het rokje viel ook maar net over haar kont. Nou ja, ze stond toch vrijwel alleen maar achter de kassa. Het was niet alsof ze de hele dag als elfje rond zou huppelen in de *Beehive*, haar tantes cadeaushop.

Tante Loes had zich pas een paar maanden geleden in Utrecht gevestigd. Daarvoor had ze in Nieuwegein gezeten, maar de huur van het bedrijfspand was te duur geworden en nu zat ze in een wat kleinere ruimte in een van de drukste winkelstraten van Utrecht. Het was megadruk in de winkel, had Dana al gezien toen ze

net binnen was gestapt.

Het was zaterdag zes december, Sinterklaas was het land uit en ze begonnen vandaag met hun inpakservice voor mensen die kerstcadeautjes wilden kopen. Als extra accent hadden de inpakelfjes geen puntige oren, maar bolletjes op een diadeem op hun hoofd zodat ze er als bijen uitzagen. Tante Loes had haar hele winkel op het bijenthema afgestemd: er was in de eerste plaats veel honing te koop, maar ook kaarsen van bijenwas, zeep waarin honing verwerkt was, allerlei cadeautjes waarin bijen of honingraten terugkwamen als thema, en boeken over de bij. Er waren zelfs schattige bijenknuffels te koop. Vorig jaar had Dana er eentje gekregen als bedankje, en nu knuffelde ze elke avond met Billy de Bij in plaats van met Gerard. Misschien was dat kneuzig, maar ze was er zeker van dat Billy de Bij haar hart in elk geval níét zou breken.

‘Schiet je op?’ hoorde ze Tilly naar haar roepen. ‘Ik sta nu in mijn eentje.’

Tilly was de andere caissière, die zich al als elf had aangekleed en bezig was achter de kassa. Tilly was begin dertig en had gelukkig veel verkoopervaring. Dana deed dit als bijbaantje; ze studeerde nog en zat in het laatste

jaar van haar rechtenstudie aan de Hogeschool Utrecht. December was gereserveerd voor zelfstudie en het schrijven van haar scriptie, dus ze kon tante Loes flink wat dagen helpen.

‘Ja, ik kom eraan,’ riep ze vanuit het pashokje waar ze stond te klooiën. De ruimte was vroeger een kledingwinkel geweest, dus achterin waren nog wat pashokjes die tante Loes niet had weggehaald. Dana’s tante had nog allerlei ideeën: truien met een bijenmotief, jurkjes met bijenvleugels op de rug... als er iemand creatief was, dan was het haar tante wel. Een deel van de winst die ze maakten in de winkel, ging naar het project Red de Bij. Idealistisch was ze dus ook.

Dana checkte zichzelf nog een keer in de spiegel, haalde een hand door haar knalrood geverfde haar, stapte het pashokje uit en liep snel naar de kassa zodat niet iedereen haar aan zou gapen in haar schandalig korte rokje. Straks zou ze tante Loes eens vragen of ze niet nog een ander kostuum had. Die zou vanaf elf uur komen werken en in het kantoortje achter de winkel zitten.

Bij de kassa stond al een hele rij mensen en Tilly zag er verhit uit. ‘Kom maar, ik doe die wel,’ zei Dana en ze trok een setje potjes met

verschillende soorten honing naar zich toe. De klant die het kocht, een vriendelijke oude dame, vroeg of ze er speciaal een groen strikje op wilde plakken omdat haar kleindochter dat zo'n mooie kleur vond.

'Komt in orde,' knikte Dana. Vakkundig pakte ze de plastic verpakking in met kerstpapier. Ze had dit vorig jaar al zo vaak gedaan dat ze een volleerd inpakker was geworden. Ze zou zo écht in *Santa's workshop* aan de slag kunnen. Maar niet in dit korte rokje met legging, als het aan haar lag. Het was tenslotte koud op de Noordpool...

Na een uurtje inpakken namen Tilly en zij pauze van de kassa en gingen er twee andere meiden staan. Het was tijd voor het voorleesuurkje; tante Loes liet haar en Tilly de kinderen die naar de winkel kwamen voorlezen uit de kinderboeken over Maja de Bij die ze hadden liggen. De boekjes van Gert Verhulst hadden de tand des tijds goed doorstaan en de kinderen smulden van de verhalen. Vooral Tilly was een kei in voorlezen, want die had een paar jaar als kleuterjuf gewerkt. Door de voorleessessies verkochten ze veel meer boeken dan normaal, want veel kinderen wilden na het horen van een verhaal de rest ook wel lezen, dus kwam

het boek “onder de boom” terecht.

Dana had na het voorlezen een kwartiertje lunchpauze. Terwijl ze haar boterham met honing (hoe passend) wegknaagde, scrolde ze door haar telefoon om te zien of ze nog appjes had. Eentje van haar moeder, of ze morgen kwam eten. En eentje van haar broer Frits, of hij haar hometrainer een paar weken mocht lenen. Huh, nu al? Meestal kwam Frits pas na 1 januari met al dat soort goede voornemens om de hoek kijken.

‘Je moet weer.’ Tilly trok haar aan een van haar “voelsprietten”. ‘Gelukkig is het nu even niet zo druk.’

Hè, verdorie, nu had ze nog geen tijd om haar tante om een ander elfenpakje te vragen. Nou ja, dan vanmiddag maar. Dana sprong op en kweet zich weer aan haar taak.

Ze pakte twee knuffels in voor een jonge vader, een boek over je eigen bijenkorf in de tuin zetten en onderhouden aan een enthousiast meisje dat eruit zag als hippie, en toen stond er ineens een grimmige man voor haar neus die niets in zijn handen had. Zijn donkere ogen keken haar geërgerd aan en zijn zwarte haar viel over zijn voorhoofd en half in zijn ogen. Dana onderdrukte een zucht en zei: ‘U komt zeker

geen honing kopen?’ Het was een beetje onbeleefd, maar de hele *vibe* van deze vent stond haar tegen.

Hij had de toon in haar stem duidelijk opgepikt en zijn frons verdiepte zich. ‘Nee,’ zei hij op afgemeten toon. ‘Ik wil je baas spreken.’

Zo, dat was snel geëscaleerd. Ze had hem zelf nog niet eens kunnen helpen met wat voor probleem hij dan ook had. Dana kneep haar ogen half dicht. ‘Bedoelt u de kerstman?’ vroeg ze liefjes.

Zo, die was raak. Er kwam bijna stoom uit zijn oren. ‘Nee, natuurlijk niet,’ snauwde hij. Hé, hoorde ze daar nou een Engels accent? Hij sprak de ‘u’ anders uit dan ze gewend was. ‘De eigenaar van deze winkel.’

Dana rolde inwendig met haar ogen. ‘Dat is mijn tante,’ antwoordde ze. ‘Loopt u maar even mee.’ Ze ging hem voor naar het kantoor waar tante Loes zat te werken en besepte pas toen ze onderweg waren dat ze voor deze onmogelijke kerel uithuppelde in een outfit waar meisjes meestal mee achter een raam stonden. Met een grom loerde ze over haar schouder om te kijken of hij soms naar haar kont staarde. Ze was in staat om hem een hele emmer honing over zijn hoofd te keilen als dat het geval was.

Nee, zo te zien hield hij zijn blik netjes op de deur gericht waar ze hem naartoe wilde brengen. Dana kwam tot stilstand voor het kantoor en klopte aan.

‘Tante Loes?’ riep ze.

‘Ja, binnen!’ kwam het antwoord.

Dana duwde de deur open. ‘Hoi, ik heb hier...’ Ze keek even opzij.

‘Matt Wilson,’ vulde de man ongevraagd aan.

‘Een ontevreden klant,’ zei Dana tegelijkertijd.

‘Geen klant,’ bromde Matt. ‘Een concurrent.’

En met die woorden stapte hij het kantoor binnen, om vervolgens lomp de deur achter zich dicht te trekken.

Dana keek hem met knipperende ogen na. Nou ja zeg...

2.

Matt staarde de oudere vrouw voor zich strak aan. Haar haren zaten in een rommelige knot boven op haar hoofd en voorzichtige rimpels omljnden haar groene ogen. Ze zag er lief uit, te lief om tegen te snauwen. Ergens herinnerde ze hem aan zijn tante, die hij al in geen jaren meer gezien had. God, wat miste hij haar. Toch kon hij zichzelf niet laten kennen. Dit vrouwtje hoorde dan wel helemaal thuis in het kleine winkeltje dat rook naar de lente en de groene velden waarop hij zelf opgegroeid was, ze was en bleef de persoon die maar heel snel naar zijn pijpen moest gaan dansen.

‘Waar kan ik je mee helpen?’ Ze legde het potlood waarmee ze aan het schrijven geweest was neer en lachte hem vriendelijk toe. Matt gromde zacht. Verdomme.

‘U bent de eigenaar van deze winkel?’

‘Ja, zeker wel.’ De glimlach verdween niet van haar gezicht, zelfs niet wanneer ze sprak. ‘Ga lekker zitten. Wil je een kopje honingthee?’

Matt schudde zijn hoofd. Nee, hij wilde geen thee. Hij wilde dit snel afhandelen. Hij had immers nog meer te doen vandaag.